

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسایل ایدئولوژیک

درویش وردک

۰۸ جولای ۲۰۱۵

مجلس سی و هفتم (در عیادت بیماران)

بامداد روز جمعه، پنجم رجب سال ۱۴۳۴ هجری قمری، شیخ عبدالقادر (رضی الله تعالی عنه) در مدرسه فرمود:

پیغمبر اکرم (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرموده است: «**عُودُوا الْمَرْضَى وَشِيعُوا الْجَنَائِزَ فَإِنَّهُ يُذَكَّرُكُمْ بِالْآخِرَةِ**» - (بیماران را عیادت کنید، و در تشییع جنازه شرکت نمائید، چون شما رابه یاد آخرت می اندازد). مقصود رسول اکرم صلی الله علیه وسلم این بوده است که شما آخرت رابه یاد آورید، زیرا از آن گریزانید، و به دنیای حاضر دل بسته اید. بزودی بین شما و دنیا فاصله ایجاد می شود و بدون این که خودبخواید آنچه راکه دوست دارید، از دستتان گرفته می شود. به جای راحت و آسایشی که در آن بودید، رنج و زحمت به سویتان می آید. ای غافل، ای بی خبر، بیدار شو، توتنها برای این دنیا خلق نشده ای، بلکه آفرینشت به جهت اندوختن توشه آخرت است. ای غافل، تمام هم خود را صرف لذات و شهوات، و جمع مال دنیا نموده ای، و به لهو و بازی سرگرمی. اگر ناصحی ترا از آخرت و مرگ آگاه کند، می گوئی: زندگی مرا تیره کردی، و سرزنش گرانه برایش سر می جنبانی. بدان موی سفید روئیده بر سر و رویت، نشان پیری و مرگ است، ولی تو آن را می چینی، یا به وسیله رنگ دوباره سیاهش می کنی، اما وقتی اجلت فرارسد، بآن چکار می توانی بکنی؟ وقتی فرشته مرگ به سراغت می آید، باچه وسیله او را دفع می کنی؟ زمانی که روزیت قطع شد و زمان زندگیت به پایان رسید، به چه نیرنگی متوسل می شوی؟ این هوی و هوسها را از دل بدرکن، دنیا برکار و کوشش بناگردیده است، هرگاه کارکردی، مزد دریافت می کنی، و اگر بیکاره ماندی لاجرم مزدی نخواهی گرفت. دنیا، دار اعمال و صبر برآفات است، دنیا محل رنج و عذاب است، و آخرت مکان راحت. مؤمن رنج دنیا را متحمل می شود، و در آخرت به آسایش می رسد. اما توبه این لذاذ آنی دل بسته ای، و در انجام توبه کوتاهی می کنی، آن را هر روز به روز دیگر، و هر ماه به ماه بعد، و هر سال به سال آینده موکول می نمائی، تا آنجا که مدت زندگیت به سر آید. بدان که بزودی پشیمان خواهی شد. (آخر) چگونه نصیحت می پذیری؟ چگونه از این خواب غفلت بیدار می شوی؟ کی سخن ناصحان را تصدیق می کنی؟ وای بر تو! سقف خانه ات فروریخته است، دیوارهای زندگیت ای مغرور، خراب شده است، یقیناً این خانه ای که در آن آسوده ای ویران خواهد شد. پس آن را باخانه ای دیگر عوض نما، خانه آخرت را آباد کن و پای در آن نه. این کدام پاست که در دار آخرت باید قرار گیرد؟ آن پای اعمال صالحه است که باید در خانه آخرت گذاشت. از مال دنیا زاد آخرت راتهییه کن، تا به موقع عوض آن را بیایی. ای مغرور به دنیا، ای سرگرم به هیچ، ای کسی که به خاطر کنیزکان مطبخی، از بانوان نیک سیرت دوری کرده ای، از این خواب غفلت بیدار شو، دنیا را از دل بران، تا مهر آخرت در آن جای گیرد، و در آنحال قرب است که خداوند ندایت می دهد، و صفای قلب می یابی.

(باغلام) هرگاه دلت پاک گردید، خدا، وفرشتگان، وصاحبان علم، به درستی توگواهی می دهند. در این میان به سان کوهی خواهی شد که از باد وباران وحوادث بد وگزندی نخواهد رسید، وهیچ سلاحی قادر به ازمیان بردن آن نیست. وچنان خواهی شد که آمیزش بامردم نمی تواند کوچکترین خدشه ای درقلبت ایجاد کند، یا صفای آن را به تیرگی بدل نماید.

(یاقوم) هرکس عملی راانجام داد ودرآن رضای خلق رامنظور نظرداشت، اوبنده ای فراری، دشمن خدا، به نعمتهای اوکافر، ودرنظرش منفور است. آگاه باش که مردم دل ودین وبرکات رااز تو می گیرند، وازیاد خدایت غافل می گردانند. آنان ت را به خاطر خویش می خواهند، نه به خاطر محبت به تو. اما خدای عزوجل صرفاً خیرتورا می خواهد و بس. پس آن که خیر تراخواهان است بطلب، وبه یاد او مشغول باش. اگر نیازداشتی ازخدا بخواه نه ازخلق خدا، زیرا کسی که حاجت خودرا ازخلق بخواهد درنظرخداوند مورد قهر و غضب است. فریاد رسی راازخدا طلب کن، چون خدا غنی است تمام مردم فقراء، (آری) غیرازخدا کسی قادر نیست سود یا زیانی به تو برساند. دوستی خدارا طلب کن. دربدایت و آغاز کارتو مریدی وخواهان، وچون حب خدا درقلبت جاگزین شد، آنگاه اوترامی خواند ومیطلبد. کودک به هنگام کودکی درطلب مادر است، ولی همین که بزرگ شد، مادر درطلب او است. هرگاه خداوند متعال صدق ارادت ترا دید، بادیده رحمت بتو می نگرد. وقتی صحت دوستی رادرتو مشاهده کرد، ترازدوستان خود محسوب می دارد.

چگونه انتظار رستگاری داری، درحالی که دست شهوت و هوای نفس را بر دیده قلبت گذاشته ای؟ این دست را از روی دیده دل بردار، تا هرچیز را آنچنان که هست بینی. دست مخالفت نفس با خودرا کوتاه کن. دست هوی و شیطان درونی را قطع کن، تا حجاب میان تو و پروردگار از بین برود، و آنگاه عیوب خودراببینی، وبه ترک آن بکوشی، همچنین نقایص دیگران را مشاهده نمائی واز آن اجتناب کنی، درصورت رسیدن به این منزلت، خداوند عزوجل ترابه قرب خودنایل می سازد، وبه نعمتهای خاص خود- منعمت می سازد، نعمتهائی که نه چشم آنها را دیده، ونه گوشی شنیده، ونه به خاطر کسی خطور کرده است. چشم وگوشت را بینا وشنوا می کند، وبرسایر خلقت فرمان روائی معنوی می بخشد، وبه اسرار باطنی آگاہت می سازد.

(باغلام) این مقام را بطلب، وآن را باتمام کوشش به دست آور، از اشتغال به دینا خود را فارغ گردان، چون دنیا ترا سیر نمی کند، به خدای پرداز، که سیری تو درجوار قرب اوممکن است، واین حالی است که از دنیا و آخرت بی نیازت می گرداند. ای غافل آن که از توبیزار است، اورا از خود بران وآن که خیرخواه تست، در طلبش باش. هرکه ترا دوست دارد، دوستش بدار. به آن که به دیدار توشایق است علاقه مند باش. آیا قول خدای عزوجل را نشنیده ای که فرموده است: «**يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ**»- (آنان خدای رادوست دارند و خداوند متعال به دیدار بندگان صالح خود شایقتر است).

تو برای عبادت خلق شده ای نه برای بازی لهو و لعب. به یاد خدا پرداز، نه صحبت غیر. کسی رابه جای خدا به دوستی انتخاب نمما، اما انسان دوستی به سبب مهر و محبت اجتماعی، ورافت نسبت به همنوع پسندیده است، منتهی انسان دوستی در حد حب خدا و ستایش دیگران به جهت کسب دنیا، زشت و ناپسند است. آدم علیه السلام، به علت حب بهشت دچار لغزش شد و اقدام به خوردن میوه ممنوعه کرد، واز جنت جدا گردید، و هنگامی دل به حوا بست میان او و حوا سیصد سال راه جدائی افتاد، او به سردییب ماند و حوا به جده رفت. یعقوب وقتی دل به یوسف بست، خداوند آنها را از همدیگر جدا نمود. پس به خدای عزوجل پرداز و به غیر از ذات اقدس اودل در کسی میند، خلق را در خارج قلبت جای ده، و خداوند را در درون آن.

ای تنبل، ای بیکاره، اگر این اندرزها را از من بپذیری، وبدانها عمل نمائی، بدان که نفع آن متوجه خودت خواهد شد، و اگر نپذیری و عمل نکنی، دچار خشم و قهر خداوند خواهی شد. خداوند فرموده است: «**إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ، وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا**»- (اگر خوبی کردید بانفس خود کردید، و اگر بدی کردید به زیان نفس خود کردید. سوره اسراء آیت ۷).

وباز فرموده است: «أَطْعَمُوا طَعَامَكُمْ الْأَتْقِيَاءَ وَأَغْطُوا خِرْقَكُمْ لِلْمُؤْمِنِينَ» - (از خوراکهای خود پرهیزکاران را اطعام کنید، و از لباسهای خود به مؤمنین ببخشید). هرگاه از طعام خود فردمتی ای را بهره مند ساختی، در اعمال نیک او شریک خواهی بود، زیرا تو در انجام آن عملهای نیک او ایاری کرده ای، و طعام دادی، بدانکه ه در کارهای زشت او نیز شریکی، زیرا او را بر ارتکاب زشتیها مساعدت کرده ای.

ای جاهل، علم بیاموز، چون در عبادت بدون علم برکت نیست، و در یقین بدون آگاهی خیر وجود ندارد. علم آموز و بدان عمل نما، تا در دنیا و عقبی رستگار شوی. هرگاه بر تحصیل علم و عمل بدان صبر نداشته باشی، چگونه انتظار رستگاری داری؟ چون در راه آموختن دانش، تمام هم خود را صرف کردی به قسمتی از آن دست خواهی یافت. یکی از علماء را پرسیدند، چگونه بدین علم دست یافته ای؟ گفت: به سحر خیزی کلاغ، و صبر شتر، و آزمندی خوک، و چاپلوسی سگ. به سان شتر که بارهای گران را تحمل می کند صبر کردم، و مثل آزمند خوک بر طعمه، در طلب علم حریص بودم، و مانند سگ که نسبت به صاحبش متملق است، به استادانم تملق کردم و فروتن بودم. ای طالب علم بشنو گفتار این دانشمند را، اگر قصد علم داری. علم حیات است، و جهل مرگ. عالمی که به علمش رفتار کند، و برای جلب رضای حق آن را به دیگران بیاموزد، مرگی برایش نیست، زیرا همین که مرد، به لقای الله خواهد پیوست، و حیات معنوی خود را ادامه می دهد.

خداوندا، علم همراه عمل و اخلاص را نصیبمان فرما.

«ربنا آتنا فی الدنيا حسنه و فی الآخرة حسنه و قنا عذاب النار» آمین.